

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **RP Real, s.r.o.**, IČ: 27229858, se sídlem Praha 2, Lípová 472/10, zastoupen JUDr. Liborem Janků, advokátem, se sídlem Cheb, Mánesova 265/13, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2014, č.j. 427/500/14 10415/ENV/14,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný změnil výrok I. a zrušil výrok II. rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 12. 2013, č.j. ČIŽP/41/OOP/SR01/1200254.014/13/PVJ, jímž byla žalobci ve výroku I. podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) zakázána škodlivá činnost spočívající:

- V kácení dřevin rostoucích na pozemku p. č. 1175 v k. ú. Třebichovice, jejichž obvod měřený ve výšce 130 cm nad zemí je větší než 80 cm, a to do doby nabytí právní moci povolení ke kácení dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny;
- V kácení dřevin rostoucích na pozemku p. č. 1175 v k. ú. Třebichovice, jejichž obvod měřený ve výšce 130 cm nad zemí je menší než 80 cm, a to do doby vydání souhlasu orgánu ochrany přírody ke škodlivému zásahu do významného krajinného prvku les dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, souhlasu se zásahem do krajinného

rázu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a výjimky ze zákazů uvedených v § 50 dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Správní orgán I. stupně ve výroku I. rozhodnutí současně uložil žalobci, aby zajistil dodržování tohoto zákazu i ze strany dalších, jím najímaných subjektů, a stanovil, že zákaz se nevztahuje na kácení dřevin podle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Výrokem II. rozhodnutí správní orgán I. stupně uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žalobci se podle § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny zakazuje škodlivá činnost spočívající:

- V kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemku p. č. 1175, k. ú. Třebichovice, jejichž obvod měřený ve výšce 130 cm nad zemí je větší než 80 cm, a to do doby nabytí právní moci povolení ke kácení dřevin dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny;
- V kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemku p. č. 1175, k. ú. Třebichovice, a to do doby vydání závazného stanoviska k zásahu do krajinného rázu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a do vydání pravomocného rozhodnutí o výjimce ze zákazů uvedených v § 50 dle § 56 odst. 1, 2 zákona o ochraně přírody a krajiny pro lokalitu na pozemku p. č. 1175, k. ú. Třebichovice.

Žalobci bylo zároveň uloženo, aby zajistil dodržení tohoto zákazu i ze strany najímaných subjektů, a bylo stanoveno, že zákaz se nevztahuje na kácení dřevin podle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zrušil výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení o povinnosti uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč zastavil dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nezákonná, jelikož v rozporu s právem ukládají žalobci povinnost a omezují jeho vlastnická práva.

Namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož se nedopustil vytýkaného protiprávního jednání, tudíž není odpovědný za nastalý protiprávní stav. Poukázal na šikanózní jednání správních orgánů, jež jej sankcionovaly za porušení povinnosti dle zákona o ochraně přírody a krajiny, aniž by bylo jednoznačně prokázáno, který konkrétní subjekt na předmětném pozemku dřeviny kácel. Nesouhlasil s tím, že správní orgány nemohou deklarovat, kdo porušení povinnosti způsobil.

Tvrdil, že žalobou napadeným rozhodnutím uložený zákaz jej omezuje ve výkonu vlastnického práva, neboť činnost, která je žalobci zakazována, je podmíněna vydáním správních rozhodnutí, která by jinak nepotřeboval.

Nesouhlasil s právním posouzením § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny správními orgány. Žalobce měl za to, že z uvedeného zákonného ustanovení vyplývá možnost uložit zákaz činnosti jen těm subjektům, které mají v úmyslu svou činností ohrozit zájmy chráněné zákonem nebo s takovou činností již započaly. Tato podmínka však na straně žalobce nebyla splněna.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 9. 2014 trval na správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a odkázal na jeho odůvodnění.

Vysvětlil, že předmětem správního řízení nebyla odpovědnost žalobce za protiprávní jednání, nýbrž prevence hrozící nedovolené změny obecně nebo zvláště chráněných částí přírody. Rozhodnutí dle § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny označil za významný ochranný a preventivní nástroj, k jehož aplikaci postačuje reálné riziko nedovolené změny přírody. V této souvislosti poukázal na odůvodnění zrušení výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ze kterého je zřejmé, že se nejedná o řízení vyvolané protiprávním jednáním žalobce.

Žalovaný upozornil, že omezení vlastnického práva vyplývá z čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Zdůraznil, že v dané věci se nejedná o zpřísnění zákonných povinností, jelikož povinnosti uložené žalobci ze strany správních orgánů vyplývají přímo z § 8 odst. 1, § 12 odst. 2 a § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tyto zákonné povinnosti byly, z důvodu vyšší vymahatelnosti a za účelem upozornění na jejich plnění, žalobci uloženy též formou správního rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí je tak určitým preventivním upozorněním na stávající povinnosti, rozhodně se však nejedná o sankci či omezení vlastnického práva nad rámec zákona. Příčinou jeho vydání byl toliko stav dřevin na dotčeném pozemku a jeho hrozící zhoršení. Žalobou napadené rozhodnutí tak bylo adresováno žalobci jakožto vlastníku dotčeného pozemku bez ohledu na to, zda to byl on, kdo se dopustil protiprávního jednání v podobě kácení stromů bez povolení.

Zdůraznil, že na předmětném pozemku hrozí nedovolená změna přírody spočívající v kácení dřevin bez povolení a v zásahu do krajinného rázu a do podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů, což vyplývá jednoznačně ze správního spisu i z žalobcova záměru změnit účel dotčeného pozemku z ovocného sadu na stavební parcelu. Žalobce jakožto vlastník, a tudíž jediná osoba, která s pozemkem může bez dalšího nakládat, je povinen zajistit, aby v případě zamýšleného kácení byla obstarána příslušná povolení, souhlasy a výjimky dle zákona o ochraně přírody a krajiny.

Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Ze zápisu z inspekčního šetření ze dne 4. 1. 2012, soud zjistil, že správní orgán I. stupně na základě obdrženého podnětu provedl inspekční šetření na pozemku p. č. 1175, k. ú. Třebichovice ve vlastnictví žalobce. Správní orgán I. stupně zjistil, že na dotčeném pozemku bylo bez povolení pokáceno 26 stromů (borovic a bříz) o obvodech kmene ve výšce 130 cm větším než 80 cm, dále byly jednostranně poškozeny kmeny 7 borovic naříznutím kmene ve spodní části (příprava ke kácení) o obvodech kmene ve výšce 130 cm větším než 80 cm a bylo rovněž pokáceno 8 borovic a 7 bříz o obvodech kmene ve výšce 130 cm menším než 80 cm.

Dne 4. 1. 2012 správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem řízení dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny a vydal předběžné opatření ze dne 4. 1. 2012, č.j. ČIŽP/41/OOP/SR01/1200254.003/12/PVJ, příkazující žalobci, příp. třetím osobám, zdržet se

dalšího kácení veškerých dřevin rostoucích mimo les na pozemku p. č. 1175, k. ú. Třebichovice.

Ze zápisů z inspekčních šetření ze dne 15. 6. 2012 a ze dne 13. 7. 2012 vyplývá, že správní orgán I. stupně na pozemku žalobce v prvním případě našel cca 8 nařezaných dřevin a v druhém případě zjistil jednostranné poškození kmenů 11 borovic a 2 bříz naříznutím kmene ve spodní části.

Součástí správního spisu je i odborné posouzení nařezaných stromů a ornitologický průzkum lokality ze dne 10. 8. 2012 vypracovaný Agenturou ochrany přírody a krajiny. Z posouzení vyplývá, že stromy jsou v dobrém zdravotním stavu, avšak poškození kmene bude mít do jisté míry vliv na zdravotní stav i statiku stromů, dále z něj vyplývá, že nebyl zaznamenán zvláště chráněný druh ptáků, avšak v posuzovaném území byly pozorovány čtyři taxony zvláště chráněných živočichů (dva druhy čmeláka, mravenec rodu *Formica*, ještěrka obecná).

Dne 15. 10. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým zakázal škodlivou činnost spočívající v kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemku p. č. 1175, k. ú. Třebichovice. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 10. 2012 bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 9. 2013 a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému pojednání.

Dne 16. 12. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve kterém výrokem I. zakázal kácení dřevin rostoucích na pozemku p. č. 1175, k. ú. Třebichovice a výrokem II. uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení. V odůvodnění správní orgán I. stupně konstatoval, že na předmětném pozemku došlo k pokácení několika desítek stromů a rovněž k poškození kmenů stromů, ačkoli příslušným orgánem nebylo vydáno povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Poukázal na to, že vykácením pozemku by došlo k odkrytí zbylého lesního porostu, který by se stal náchylnějším k poškození ze strany abiotických činitelů, i k podstatné negativní změně přírodní a estetické hodnoty území. Dovodil tak splnění podmínek stanovených v § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť činnost na pozemku by mohla způsobit další nežádoucí změny, konkrétně další likvidaci dřevin rostoucích mimo les, narušení krajinného rázu a zničení biotopu živočichů. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že rozhodnutí není sankční, jedná se o předběžné opatření. Cílem rozhodnutí je ukončit započaté kácení a zajistit, že se v kácení nebude pokračovat. V této souvislosti odkázal na § 7 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, dle kterého je povinností vlastníků péče o dřeviny.

O odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž bylo argumentováno obdobně jako v žalobě, rozhodl žalovaný dne 11. 4. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil, že § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny umožňuje příslušným orgánům ovlivnit jednání osob tak, aby nevyvolalo nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, a to již v okamžiku, kdy z chování osob vyplývá možnost takové nedovolené změny. Za rozhodující považoval hrozbu změny stávajícího stavu přírody v důsledku určité činnosti, přičemž v daném případě došlo ke kácení dřevin bez potřebného povolení. Žalovaný v rámci změny výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně vypustil podmínku nutnosti souhlasu orgánu ochrany přírody dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, jelikož předmětný pozemek není významným krajinným prvkem les. Dále korigoval tvrzení žalobce, že pro

kácení dřevin rostoucích mimo les nejsou nezbytné úkony příslušných orgánů dle § 4 odst. 2, § 12 odst. 2 a § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny tak, že při kácení dřevin rostoucích mimo les může dojít k dotčení jiného zájmu ochrany přírody než kácených dřevin. Zdůraznil, že byl oprávněn uložit žalobci zákaz činnosti přesto, že se on žádné protiprávní činnosti nedopustil. Jedinou podmínkou aplikace § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je hrozba nedovolených změn chráněných částí přírody. Touto hrozbou byla zjištěná náchylnost předmětného pozemku k poškození ze strany abiotických činitelů a podstatná změna přírodní hodnoty v důsledku vykácení dotčeného pozemku. Považoval tak námitku žalobce, že v řízení nebylo zjištěno, kdo kácel dřeviny, za zcela bezpředmětnou. Naopak akcentoval preventivní charakter žalobou napadeného rozhodnutí a jeho soulad se zásadami prevence, předběžné opatrnosti a odpovědnosti původce. Vzhledem k tomu, že správní řízení nebylo vyvoláno porušením povinnosti žalobce, nebylo možné žalobci uložit povinnost nahradit náklady řízení dle § 79 odst. 5 správního řádu, proto zrušil výrok II. odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení o povinnosti nahradit náklady řízení zastavil.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporným.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny orgán ochrany přírody je oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat.

Podstatou sporu byla námitka nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť žalobce se vytýkaného protiprávního jednání nedopustil.

V dané věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že na předmětném pozemku došlo, jak ke kácení dřevin bez povolení, tak k poškození dřevin jednostranným nařízením kmene, což vyplývá i ze správního spisu. Správní orgány ve svých rozhodnutích jednoznačně vyspecifikovaly hrozbu vzniku nedovolené změny chráněných částí přírody na předmětném pozemku, když uvedly, že ji spatřují v náchylnosti pozemku k poškození ze strany abiotických činitelů a v podstatné změně přírodní hodnoty právě v důsledku vykácení pozemku bez povolení.

V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č.j. 9 As 8/2008 - 80, dle kterého „*životní prostředí je jednou z nejvyšších hodnot, kterou je třeba účinně chránit nejen v zájmu jednotlivců, ale i v zájmu celého lidstva. Nejdůležitějšími zásadami v rámci obecné ochrany životního prostředí jsou tři zásady, které*

byly zahrnuty do závěrečné Deklarace o životním prostředí, přijaté v roce 1992 na Konferenci OSN o životním prostředí a rozvoji v Rio de Janeiro. Je to zásada prevence, předběžné opatrnosti a odpovědnosti původce. Zásady prevence a předběžné opatrnosti se proto jako nosné zásady promítají do jednotlivých právních předpisů na úseku ochrany životního prostředí a jejich projevem je mimo jiné i pravomoc orgánu ochrany přírody zakotvená v § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny v případě zjištěného ohrožení zájmů přírody zasáhnout, a činnost ohrožující tyto zájmy omezit stanovením podmínek pro její výkon, případně tuto činnost i zakázat.“.

Rovněž tak soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č.j. 8 As 10/2016 - 33, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval smyslem rozhodnutí dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny: „[24] Oprávnění orgánu ochrany přírody stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat, je tradičně vnímáno jako silný nástroj k úpravě faktických poměrů v území, mající výraznou preventivní povahu. Právě preventivní povaha působení povinnosti uložené v řízení podle § 66 umožňuje naplňovat výše zmíněný účel efektivní ochrany životního prostředí. Orgán ochrany přírody tedy nemusí pouze reagovat na nepříznivé důsledky rušivé činnosti, ale je oprávněn těmito důsledkům aktivně předcházet právě cestou stanovení podmínek pro další činnost povinných subjektů. Neuplatňuje svoji pravomoc pouze následným postihem protiprávního jednání (např. postihem za správní delikt podle § 88 odst. 1), ale je oprávněn rovněž omezit specifikovaným způsobem činnost do budoucna. Takové omezení nemusí spočívat pouze ve stanovení konkrétních faktických podmínek či omezení pro výkon určité činnosti, ale správní orgán může rovněž závazně vyslovit o nezbytnosti provádět konkrétní činnost v právem specifikovaném režimu.“. Závěry citované judikatury jsou plně aplikovatelné i na danou věc.

Žalobou napadené rozhodnutí je bezesporu rozhodnutím vydaným dle § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, je tak jedním z nejdůležitějších právních nástrojů v rámci ochrany přírody a krajiny, s výrazně preventivním charakterem. Smyslem daného rozhodnutí není potrestat protiprávní činnost, nýbrž závčas předejít případným nedovoleným změnám v obecně či zvláště chráněných částech přírody. Soud na tomto místě poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2003, č.j. 7 A 28/2000 - 47, v němž je uvedeno: „mohou nastat situace, kdy i povolená činnost se stane hrozbou a je nezbytný zákaz činnosti dříve jiným orgánem povolené. Rozhodující pro užití zákazu činnosti je tedy hrozba změn chráněných částí přírody v důsledku realizované činnosti, ať už povolené či nikoliv“. Více je tento právní názor rozveden v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č.j. 9 As 8/2008 – 80 následovně: „Nejen povolená, ale i nařízená činnost totiž může mít z logiky věci nežádoucí vedlejší účinky a efekty, kterými může být ve svém důsledku a za určitých okolností i nedovolená změna chráněné části přírody. Tyto důsledky neovlivní fakt, zda je způsobila činnost zakázaná, povolená či dokonce nařízená. K nežádoucím změnám totiž v praxi buď dojde, nebo nedojde, resp. takové změny reálně buď hrozí, nebo nehrozí a vyhodnocení skutkového stavu v konkrétním případě a posouzení existence případné hrozby je pak na úvaze orgánu ochrany přírody v rámci jeho zákonem vymezené kompetence.“ Soud tak shodně se žalovaným uzavírá, že vydání žalobou napadeného rozhodnutí nemusí ani jakákoli protiprávní činnost předcházet, podstatnou je toliko existence hrozby nedovolených změn chráněné části přírody (srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č.j. 5 As 53/2011-109).

Nesporným v dané věci bylo, že na předmětném pozemku v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí došlo ke kácení dřevin bez potřebného povolení a probíhala příprava k dalšímu kácení bez potřebného povolení u dřevin, jejichž kmeny byly jednostranně naříznuty. Vznik nedovolené změny chráněné části přírody tak hrozil bezprostředně, což umožnilo správnímu orgánu I. stupně zasáhnout proti těm činnostem, které ji vyvolaly, a to plně v souladu s § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ve světle výše uvedené judikatury soud upozorňuje, že předmětem správního řízení nebylo uložení sankce za spáchání správního deliktu, resp. postihnutí protiprávního jednání žalobce či třetí osoby, nýbrž snaha předejít škodám na chráněných částech přírody, příp. tyto škody alespoň minimalizovat. Soud tak žalobní námitku nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nezjištění odpovědnosti žalobce za vytýkané protiprávní jednání, resp. za nezjištění, který konkrétní subjekt se dopustil vykácení a poškození několika dřevin na předmětném pozemku, posoudil jako zcela nedůvodnou. Taktéž má soud za nedůvodnou námitku šikanózního jednání správních orgánů, jelikož jak uvedeno výše, žalobce nebyl žalobou napadeným rozhodnutím nikterak sankcionován.

Rovněž tak soud nepřisvědčil námitce žalobce, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo k nepřipustnému omezování jeho vlastnického práva. Soud konstatuje, že správní orgány pro pozemek škodlivou činnost, tj. kácení dřevin v daném případě zcela nevyloučily, podmínily ji však u dřevin o obvodech kmene ve výšce 130 cm větším než 80 cm právní mocí povolení dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a u všech dřevin zároveň právní mocí závazného stanoviska dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a právní mocí rozhodnutí o výjimce dle § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

S ohledem na shora citovanou judikaturu správních soudů soud konstatuje, že rozhodnutím podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny lze omezit či zakázat škodlivou činnost a omezit tak vlastnické či jiné právo i nad rámec zákonem stanovených povinností. Soud poukazuje na čl. 11 odst. 3 ve spojení s čl. 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, z nichž je zřejmé, že ani výkon vlastnického práva není neomezený, jelikož se jím nesmí poškozovat příroda a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem. Žalobou napadené rozhodnutí je mimořádným nástrojem orgánů ochrany přírody, jehož použití musí být pečlivě váženo, právě i s ohledem na případné omezení vlastnického či jiného práva dotčených osob. V dané věci správní orgány řádně a podrobně vážily, zda je přítomna hrozba nedovolené změny chráněné části přírody, a rovněž pečlivě odůvodnily podmínění kácení dřevin jednotlivými úkony příslušných správních orgánů. Vlastnické či jiné právo žalobce tak mohlo být ze strany správních orgánů omezeno žalobou napadeným rozhodnutím za účelem ochrany přírody, námitka nepřipustného omezování žalobcova vlastnického práva proto neobstojí.

Tvrzení žalobce, že nemá v úmyslu ohrozit zájem chráněný zákonem a že s takovou činností ani nezapočal, soud považuje v dané věci za irelevantní. Soud opakuje, že předpokladem pro aplikaci § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny a vydání žalobou napadeného rozhodnutí je toliko existence hrozby vzniku nedovolené změny obecně či zvláště chráněných částí přírody, nikoli úmysl žalobce tyto změny provést nebo skutečnost, že tyto změny započal provádět. Správními orgány zjištěný skutkový stav představoval hrozbu, která navíc byla vzhledem k poškození dalších dřevin za účelem následného pokácení, zcela bezprostřední. Veškeré podmínky pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak má soud za splněné.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla

za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. listopad 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.